

[Industriministeren]

Spørgsmålet om udvidelse af kontakten mellem samfundsrepræsentanten og de offentlige myndigheder, Industriministeriet eller Tilsynet med Banker og Sparekasser i form af en indberetningspligt har tidligere været drøftet. Jeg finder ikke et sådant forslag hensigtsmæssigt.

Efter bank- og sparekasseloven er den offentlige repræsentant som nævnt tillagt det samme ansvar og de samme rettigheder og pligter, herunder tavshedspligt, som de øvrige bestyrelsesmedlemmer. En indberetningspligt vil kunne skade den uafhængighed, som er en vigtig kvalifikation for samfundsrepræsentanterne. Hertil kommer, at en indberetningspligt ikke vil udgøre en sædvanlig og normal opgave for et bestyrelsesmedlem og derfor meget let kan blive belastende for de pågældende i forhold til den øvrige bestyrelse.

Der er måske i den sammenhæng grund til at slå fast, at ansvaret for forsvarlig drift ikke ligger hos mig eller Tilsynet med Banker og Sparekasser, men hos bestyrelse og direktion, i et vist omfang med støtte af revisor. Vor opgave er at holde tilsyn med, at bestyrelse, direktion og revisor gør dette. Derimod skal vi ikke befatte os med virksomhedens drift.

Afslutningsvis spørges til samfundsrepræsentanternes deltagelse i de pengeinstitutters forretninger, i hvis bestyrelser de er »indvalgt«. Her gælder som i øvrigt, at begrænsningerne er de samme som for de andre bestyrelsesmedlemmer. F.eks. må et pengeinstitut ikke yde lån til, stille garanti for eller modtage pant eller kaution fra bestyrelsesmedlemmer uden bestyrelsens samtykke. Dette skal indføres i forhandlingsprotokollen, idet direktion og bestyrelse er pålagt i særlig grad at overvåge forsvarligheden af et sådant engagement. For øvrigt gælder, at hvervet som bestyrelsesmedlem ikke er foreneligt med stillingen som direktør. Helt at forbyde samfundsrepræsentanten nogen form for deltagelse i pengeinstituttets forretninger ville være et brud med den ligestilling, man har tilstræbt mellem repræsentanterne og de øvrige bestyrelsesmedlemmer.

Spm. nr. S 1364

Til justitsministeren (30/6 87) af:

Lenger (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvem der forventes at dække fangernes madudgifter, når de ikke opholder sig i fængslet?«

Begrundelse

Som bekendt får fangerne i vore fængsler for tiden lidt over 4 kr. i timen. Det beløb kan kun med nød og næppe dække nogle helt basale livsfornødenheder. Der eksisterer imidlertid et særligt problem for de fanger, som fra tid til anden ikke opholder sig i fængslet. Det kan f.eks. være, fordi de har udgangstilladelse, eller fordi de arbejder uden for fængslet. De kan ikke spise i fængslet, og de kan heller ikke få madpengene med, selv om fængslet bevisligt sparer mad, mens de ikke er til stede.

Derimod kan de få et nedslag i den endelige regning for kost og husly svarende til 40 kr. pr. døgn. Forudsætningen herfor er imidlertid, at fraværet skal vare mindst tre døgn, men en udgangstilladelse varer typisk kun 53 timer, hvilket er mindre end tre døgn. Den endelige regning indeholder derfor også en opkrævning for mad, som fangerne aldrig har fået.

I stedet bliver det fangernes familie, som hænger på den udgift, som fangerne selv betaler fængselsvæsenet for.

I nogle tilfælde, f.eks. Statsfængslet ved Kærshovedgård, får fangerne dog tilbud om en madpakke, men selv om denne madpakke tilsyneladende er ganske udmærket, så tilberedes den mellem kl. 7 og kl. 10 dagen før. Den er derfor mindst et døgn gammel, når den skal fortæres.

Der burde derfor være en regel om, at madudgifter under ophold uden for fængslet kan dækkes, enten ved, at fangen selv får penge med til betalingen, eller ved, at fængslet inden for bestemte grænser betaler efter regning.

Svar (9/7 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter de gældende regler skal udgifter til rejse, ophold og lommepenge i forbindelse med udgang afholdes af den indsatte.

I betænkning nr. 1058-1986 afgivet af det af Justitsministeriet den 4. oktober 1982 nedsatte udvalg vedrørende beskæftigelsen af de